

Színes francia öröm

A világsajtó egy része nem bánt kesztyűs kézzel az oroszországi világbajnokságon aranyat nyert csapattal

Világszerte pikáns újság-cikkek, mémek és a közösségi oldalak hozzá-szólásának százezrei foglalkoznak a nemrég lezárult oroszországi labdarúgó világbajnokság győztésével, Franciaország nemzeti tizenegyével. Amelynek mintegy kétharmada színesbőrű játékos.

Színes francia öröm. Ezt kelle-ne az oroszországi vb-ről írt cikkhez mellékelni kép alá írni – mondtam a múlt héten a szerkesztőségben. Félig viccből, félig komolyan. Volt, aki rögtön szólt: ha ezt írjuk, azonnal megbélyegeznének, sőt, rasszistának titulálnának.

Ebben nyilván egyetértünk: ha manapság valaki más bőrszínére tesz utalást, féltő, hogy azonnal szélsőségesse válik a liberális média szemében. Még akkor is, ha azt nem negatív vonatkozásban említi.

No de úgy tűnik, az én humoros-szerűen – és tulajdonképpen egyáltalán nem sértő – megjegyzésem inkább egy magasztos dicséret lett volna azokhoz az újságcímekhez és kommentálásokhoz képest, amelyek a világsajtót bejárták a francia válogatottnak a labdarúgó-világbajnokságon elért győzelme után.

Afrikai világbajnok – robbant fel a közösségi média, ahol olyan képek jelentek meg, amelyen az Európát ábrázoló térképen a Hexagont kivéve minden országot a horvát lobogó takart be. Kelet-Európa nem szereti a kékeket – állította a francia Courrier International hetilap. Ám lassan kiderült: a Franciaország elleni – a liberális média által – rasszistának titulált cikkek, vélemények az egész világot behálózta. A közösségi médiában trendi lett fikázni a franciák néger játékosait, s ezt nemcsak az újságok, hanem bizonyos esetekben a politikusok is átvették.

Olaszországban, amely ugye ki sem jutott az oroszországi vb-re, szinte kéjelegtek a kevésbé polkorrekt megjegyzésekben. A harmadik világ bajnokai, Egy afrikai csapat első sikere, Majmok labdával – olvashatták az itáliai félsziget sportkedvelői különböző újságok címlapjain. A Corriere della Sera pedig arról cikkezett, hogy „az afrikai bajnokokkal teletűzdelt csapatba nagyon jó fehér játékosok is elvegyültek”. Az egyik katalán sportlap pedig (bár a franciák kiváló háttér-

A nagyvárosokban a rendfenntartóknak vízágyúkkal kellett oszlatniuk az örömtias „szurkolókat”

je, Umtiti, éppen Barcelonában játszik) egyenesen a francia válogatott „csodálatos tisztátalanságáról” írt.

Az óceán túlsó partján, a Comedy Central egyik műsorában Trevor Noah kijelentette: Szenegál és Ni-

los áldozatokról is érkeztek jelentések. A mámorban pedig előjöttek az ismert „szokások”: egyesek szexuálisan bántalmazták a nőket úgy, ahogy néhány éve Kölnben szilveszter éjszakáján. Feltételezem, sem a

Hogy minek tartják magukat, azt nem tudjuk, az viszont bizonyos, hogy a franciák jelentős része – függetlenül a csapatot alkotó játékosok származásától – természetesen örül az aranyéremnek.

géria kiesése után megjelent Afrika cserecsapata, a francia. Még Barack Obama is említést tett egyik beszédében a jelenségről: „számomra sem tűnik minden játékos gall kinézetűnek, de meg kell kérdeznünk a játékosokat, ők bizony franciák”.

A migráció győzelme?

Hogy minek tartják magukat, azt nem tudjuk, az viszont bizonyos, hogy a franciák jelentős része – függetlenül a csapatot alkotó játékosok származásától – természetesen örül az aranyéremnek. És hogy miként? Nos a sajtó erről is beszámolt: az „örömmáorban” egyesek törtek, zúztak, üzleteket, gyógyszertárakat és dohányboltokat raboltak ki, csak Párizsban és környékén több mint 140 autót gyújtottak fel. A csőcselék összecsapott a rendfenntartókkal, a nagyobb városokban több tucat rendőr sérült meg. Még halá-

Merthogy az oroszországi győzelem után több helyen ez jelent meg a sajtóban (hogy az milyen sajtó, azt most hadd ne boncolgassuk). És hogy ezt írták-e a nizzai, párizsi, marseilles-i és még ki tudja hány terrortámadás után is, azt persze megint nem tudjuk. Az biztos, hogy a fenti kijelentés igencsak meredek. Nyilván nem kell összesmosni mindent, és biztos, hogy a francia játékosok sohasem vetemednének erőszakos cselekményekre. Egy sport-siker miatt azonban kijelenteni, hogy a migráció sikeres, nagyfokú felelőtlenséggel jár. Arról nem is beszélve, hogy amennyiben egy nemzeti csapatban egy külföldi származású valamit elront, azonnal kibújik a szög a zsákból.

Kibúj a szög a zsákból

A szír származású svéd válogatott hibája miatt az utolsó percben megadott szabadrúgásból a néme-

tek megszerezték a győzelmet. Sze-gény Jimmy Durmazt a svéd (toleráns?) szurkolók azonnal a skandinávok legnagyobb terroristájának kiáltották ki, sőt halállal is megfenyegették. Kapott hideget-meleget a szurkolóktól – de még a szakemberektől is – a „német” Mesut Özil is, aki a vb előtt a sokak által diktátornak tartott török államelnökkel, Erdoganal fényképezkedett. Sokan az ő nyakába varrták a Nationalelf kiesését, holott a Panzer négy évvel ezelőtt még a csúcson volt – éppen Özil játéka miatt is köszönhetően. Azóta a török származású labdarúgó a lassan csituló kritikák miatt még külön nyilatkozatot is kiadott, amelyben leszögezi, neki két szíve van, egy német és egy török, ezen kívül édesanyja megtanította neki, soha ne felejtse el, honnan jött.

És hogy mennyire benne van mindenkiben a saját nemzetisége, a játékosokban is, példa rá a svájciak esete. A kantonok országának 23-as keretéből 17-en szintén nem svájciak, haton koszovói albánok. Kető közülük, Khaka és Shaqiri, az albán szempontból rivális szerbek elleni mérkőzésen gólörömkben kezükkel az albán sást imitálták hergelve a lelátón ülő szerb szurkolókat.

Visszatérve a franciákra vagy pontosabban fogalmazva a francia válogatatra. Egyértelmű, hogy a korábbi évtizedekben a gyarmatokról érkezők és azoknak leszármazottaiak ezúttal sikert értek el. És lehet azt is írni, hogy a napóleoni dicsőséget követő túlbuzgó területszerzési becsvágy száz év távlatában éppen a foci területén hozta meg a maga sajátos eredményét. De ettől még valószínűleg mindez nagyon sok embernek nem szimpatikus. A pro és kontra vélemények pedig hosszasan sorjázhathatnak. Az amerikai Orlando Magic kosárlabdázója, Evan Fournier azonban úgy próbálta lezárni az ügyet, hogy feltett egy korábban már sokakban megfogalmazódott kérdést, amely akár újabb vitát is szülhet: „ha a vb-n Afrika nyerte az aranyat, akkor megkérdezhettük, hogy amikor az Egyesült Államok diadalmaskodik az olimpiákon, ugyancsak Afrika győz?”

SOMOGYI BOTOND
FOTÓ: MTI/EPA

A francia válogatott

Bárki bármit is állít, a francia válogatott már 1998-ban nem az volt, aminek sokan gondolták volna, a mostani talán még annyira sem. Igaz, a játékosok nagy része kiváló, tehetséges futballista. A 23-as keretből tizenhaton bevándorlás hátterűek: Mbappé és Umtiti kameruni, Kante máli, Varane martinique-i, Pogba guineai, Rami marokkói, Tolisso togói, Fekir algériai, Matuidi angolai, Dembélé mauritániai, Mandanda, Nzonzi és Kimpembe kongói, Sidibé és Mendy szenegáli, Lemar guadeloupei származású. Ezen kívül Areola Fülöp-szigeteki, Lloris baszk, Griezmann német-portugál és Hernandez spanyol eredetű. Így maradt Thauvin, Pavard és Giroud – akik valóban franciák. Ja, és nagyjából ilyen az eloszlás azok körében is, akik ketszűkítés, betegség vagy más sérülés miatt nem értek be a válogatottba.

Migránsháttérű francia öröm. Rendőrökkel való összecsapásban megsérült emberek a vb-döntő után Párizsban